

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a 2008. év december hó 4. napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

V É G Z É S T :

A kábítószerrel visszaélés büntette miatt **I. r. vádlott** és társai ellen indított büntető ügyben a Fővárosi Bíróság 2008. év március hó 18. napján kihirdetett **6.B.552/2005/103.** számú ítéletét **II. r. vádlottal** szemben helybenhagyja azzal, hogy a feltételes szabadságának megszüntetését és a feltételes szabadságra bocsátás kizárásáról szóló rendelkezést mellőzi.

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S

A Fővárosi Bíróság 2008. év március hó 18. napján kelt 6.B.552/2005/103. számú ítéletében más vádlottak mellett **II. r. vádlottat** bűnösnek mondta ki a Btk. 282/A (1) bekezdésébe ütköző kábítószerrel visszaélés büntetében, amelyet bűnsegédként követett el. Ezért, mint visszaesőt 1 év börtönbüntetésre és 2 évi közügyek gyakorlásától eltiltásra ítélte; a Fővárosi Bíróság 14.B.271/2003. számú határozatával kiszabott 2 évi és 8 hónap szabadságvesztés végrehajtása során engedélyezett feltételes szabadságot megszüntette. Rendelkezett a lefoglalt kábítószer és az azzal szennyezett tárgyak elkobzásáról, egyéb bűnjelek lefoglalásának megszüntetéséről és kiadásáról; külön-külön kötelezte a vádlottakat, közöttük **II. r. vádlottat** 56.908,- forint bűnügyi költség megfizetésére.

Az elsőfokú bíróság ítéletét az ügyész valamennyi vádlott tekintetében tudomásul vette, ellene **II. r. vádlott** és védője jelentett be fellebbezést felmentésért. A védő fellebbezését írásban utóbb megindokolta, melyben elsősorban a Fővárosi Bíróság által megállapított tényállást támadta. A rendelkezésre álló bizonyítékok - I. r., III. r. vádlottak, valamint a más ügyben gyanúsított vallomása - alapján álláspontja szerint nem volt megállapítható, hogy **II. r. vádlottnak** tudomása lett volna a I. r. vádlott által a más ügyben gyanúsítottnak átadott kábítószerrel. A bizonyítékoknak a vádlott cselekvőségére nézve nem a legterhelőbb értékelése szerint sem állapítható meg, hogy *II. r. vádlott fizikai vagy pszichikai aktivitást fejtett volna ki a kábítószer*

értékesítése kapcsán (6. oldal). A jelenlétéből még nem következik, hogy II. r. vádlott segítséget nyújtott volna a bűncselekmény elkövetéséhez, ezért nem vonható következtetés a bűnösségére.

A védő felhívta a figyelmet arra is, hogy a Fővárosi Bíróság elmulasztotta összbüntetésbe foglalni a 6.B.439/2000/32. és 14.B.271/2003. számú ítéleteket, erre tekintettel indítványozta ezen különleges eljárás lefolytatásának befejezéséig a jelen ügy elbírálásának felfüggesztését. Utóbb írásban jelezte, hogy az összbüntetésbe foglalás megtörtént, melynek tartama 3 év 3 hónap 15 nap börtön. Ezzel szemben II. r. vádlott 3 év 10 hónap 15 nap szabadságvesztést töltött le, így okafogyottá vált az elsőfokú bíróság által alkalmazott feltételes szabadság megszüntetése.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.521/2005/17. számú átiratában észlelte, hogy *„a bíróság nem tette a bizonyítás anyagává az igazságügyi elmeorvos-szakértői véleményt, emiatt a tényállás nem tartalmazza a vádlott beszámítási képességével kapcsolatos megállapításokat. A szakértőt a tárgyaláson nem hallgatta meg, helyette ismertetette a nyomozás során adott szakvéleményét... a Be. 299. § (1) bekezdése alapján azonban fel kellett volna olvasnia a szakvéleményt, az ismertetés nem elegendő annak értékeléséhez.”* Indítványozta ezért a másodfokú eljárásban bizonyítás felvételét, ennek keretében az igazságügyi elmeorvos-szakértőnek a nyomozati iratokban található szakvéleményének felolvasását. A bizonyítás eredményéhez képest indítványozta a történeti tényállás azzal történő kiegészítését, hogy a vádlott teljes beszámítási képességű; továbbá II. r. vádlott *„terhére róható kábítószeres együttes hatóanyagtartalma meghaladta a csekély mennyiség felső határát, de nem érte el a jelentős mennyiség alsó határát.”* Ezért az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a Fővárosi Bíróság 6.B.493/2000/32. számú ítéletével kiszabott szabadságvesztésből engedélyezett feltételes szabadság megszüntetését kérte.

A Fővárosi Ítéltábla megkeresésére a Fővárosi Bíróság átiratában közölte, hogy az igazságügyi elmeorvosi szakértőt az elsőfokú eljárásban a 65. számú tárgyalási jegyzőkönyv 9-12. oldalán meghallgatta; a jegyzőkönyv kijavítása vagy kiegészítése az egyidejű jegyzőkönyvezésre tekintettel pedig - tárgyalási jegyzet hiányában - nem lehetséges. A Fővárosi Ítéltábla a másodfokú eljárás során ennek ellenére sem tartotta indokoltnak bizonyítás felvételét. A nyilvános ülésen is teljesíthető volt a II. r. vádlottal szemben időközben hozott összbüntetési ítéletet ismertetése.

A védő perbeszédében fellebbezését írásbeli indokolásával egyezően elsősorban a vádlott felmentésére, másodlagosan a kiszabott büntetés enyhítésére irányulón terjesztette elő.

II. r. vádlott nyilatkozott személyi körülményeiben - munkaviszonyában - történt változásra, egyébként az ügy érdemében nem szólalt fel, az utolsó szó jogával nem élt.

Az ügyész perbeszédében az átiratában foglaltakkal egyezően az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

A Fővárosi Ítéltábla a Be. 348. § (1) bekezdésére figyelemmel a Be. 349. § (1) bekezdése alapján csak a fellebbezéssel érintett II. r. vádlott tekintetében bírálta felül a vádlott és védője fellebbezésével sérelmezett ítéletet és az azt megelőző eljárást. Megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási szabályok nagyobb részének betartásával folytatta le az eljárását. Meghallgatta ugyan a 65. számú jegyzőkönyvben az igazságügyi elmeorvos szakértőt, azonban a szakértő csak a fellebbezéssel nem érintett I. r. vádlott elmeállapotával kapcsolatban nyilatkozott, II. r. vádlottra viszont nem. Az iratismertetéskor ugyanakkor nem a Be. 299. § (1) bekezdésének szóhasználatával olvasta, vagy olvastatta fel a II. r. vádlottról készült igazságügyi elmeorvos-szakértői véleményt. Önmagában a szakvélemény „ismertetése” nem ellentétes az eljárási törvény rendelkezéseivel, mert a Be. 301. § (3) bekezdése alapján *az ügyész, a védő és a vádlott egybehangzó indítványára a tanács elnöke engedélyezheti, hogy az okirat felolvasása helyett lényegének ismertetésére vagy megjelölésére kerüljön sor*. Jelen esetben azzal követett el eljárási szabálysértést az elsőfokú bíróság, hogy e tárgyban elmulasztotta nyilatkoztatni az eljárás előbbi szereplőit. A törvényben előírt felolvasás helyett alkalmazott „ismertetés” ugyanakkor nem jelenti azt, hogy a bíróság olyan bizonyítékra alapította tényállását, amelyet ne tett volna a tárgyalás anyagává. Tehát bizonyítás felvételére, másodfokon történő „felolvasásra” akkor kerülhet sor indokoltan, ha a szűkebb körű ismertetés miatt az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás megalapozatlan. Ilyen kifogást a fellebbviteli főügyészség nem emelt, de az a bizonyítás anyagából sem következethető.

Az elsőfokú bíróság eljárási szabálysértése a Be. 375. § (1) bekezdése alapján csak abban az esetben vezetne az ítélet hatályon kívül helyezésére, ha az *lényeges hatással lett volna az eljárás lefolytatására, a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, illetőleg a büntetés kiszabására*. A másodfokú bíróság az előbbi hatályon kívül helyezésre nem látott alapot, a kifogásolt tényállási hiányosságok, pedig az első fokon már ismertetett szakvélemények alapján korrigálhatók bizonyítás felvétele nélkül is.

Az elsőfokú bíróság az általa kellő részletességgel lefolytatott bizonyítási eljárás alapján felderítette és értékelési körébe vonta mindazokat a bizonyítékokat, melyeknek a tényállás megállapítása során el nem mellőzhető jelentőségük van. A Fővárosi Bíróság a tényállást túlnyomó részt megalapozottan állapította meg, az csak II. r. vádlott személyi körülményei tekintetében annyiban szorul kiegészítésre, amennyiben az ítélet meghozatala után ebben változás történt; a történeti tényállásban írtakat pedig a II. r. vádlott közreműködésével átadott kábítószer helyes hatóanyag tartalmának megállapításával kellett kiegészíteni, mely tekintetben a Fellebbviteli Főügyészség indítványa alapos.

Az elsőfokú bíróság az ítélet III/5. pontjában ugyanis téves ténybeli következtetéssel állapította meg, hogy a II. r. vádlott közreműködésével átadott, a más ügyben

gyanúsítottól lefoglalt kábítószer tiszta hatóanyagtartalma meghaladta a jelentős mennyiség alsó határát. Az elsőfokú bíróság az ezzel kapcsolatos számítást a 13. oldal alulról a 2. bekezdésben írtak szerint az igazságügyi vegyészszakértő szakértői véleményére alapozta. Ezzel szemben a lefolytatott bizonyítás eredményeként nem volt kétséget kizáróan megállapítható, hogy az összes a más ügyben gyanúsítottól lefoglalt kábítószer megegyezett azzal, melyet II. r. vádlott közreműködésével kapott meg. Ezért - bár az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a lefoglalt kábítószer hatóanyagtartalma meghaladta a jelentős mennyiség alsó határát - nem lehetett arra kétséget kizáró következtetést vonni, hogy II. r. vádlott a jelentős mennyiség alsó határát meghaladó kábítószer átadásában működött volna közre.

Az elsőfokú bíróság ítéletének Be. 351. § (2) bekezdés b./ pontjának második fordulata és d./ pontja szerinti megalapozatlanságát, a tényállás előbbiek szerinti hiányosságát, pontatlanságát a Fővárosi Ítéltábla a Be. 352. § (1) bekezdése a./ pontja - az iratok tartalma - alapján a következők szerint orvosolta:

- II. r. vádlott 2008. év október hó 1. napjától építőipari munkás, havi nettó átlagjövedelme 66.590,- forint.
- II. r. vádlott a Fővárosi Bíróság 6.B.493/2000. számú ügyében 2 év 11 nap; a Fővárosi Bíróság 14.B.271/2003. számú ügyében 2 év 8 nap büntetést töltött le;
- e két ügyet a Fővárosi Bíróság 2008. év október hó 7. napján kelt és 2008. év október hó 27. napján jogerős 14.B.1149/2008/6. számú ítéletével összbüntetésbe foglalta, annak tartamát 3 év 3 hónap 15 nap börtönbüntetésben állapította meg. Az alapítéletekben a vádlott összesen 4 év 19 nap szabadságvesztést töltött le.
- A tényállás III/1. a./ és b./ pontjában II. r. vádlott közreműködésével összesen átadott kábítószer - 20 gramm speed, 90 db. LSD bélyeg és 230 db. extasy tableta - tiszta hatóanyagtartalma meghaladta a csekély mennyiség felső határát, de nem érte el a jelentős mennyiség alsó határát, annak mintegy fele. Egyben a történeti tényállásból kirekeszti a 8. oldal 5. pontjában - az első két, zárójelben szereplő mondatrész - írtakat, hogy a más ügyben gyanúsítottól lefoglalt jelentős mennyiségű kábítószer megegyezett azzal, melyet II. r. vádlott közreműködésével szerzett meg, mert ennek megállapítását semmilyen bizonyíték nem támasztja alá.
- II. r. vádlott nem kábítószerfüggő sem a cselekmények elkövetésekor, sem jelenleg nem szenved beszámítási képességet érintő kóros elmeállapotban.

A II. r. vádlottal kapcsolatba hozható kábítószer túlnyomó része csak becsléssel volt meghatározható, mivel kétséget kizáróan nem volt megállapítható, hogy a más ügyben gyanúsítottól lefoglalt kábítószer megegyezett volna azzal, melynek átadásában közreműködött. Szakértői bizonyossággal csak annak a kábítószernek a hatóanyagtartalma állapítható meg e vádlott tekintetében, amely a más ügyben gyanúsított menekülésekor került lefoglalásra. Ennek tiszta hatóanyagtartalma - figyelemmel az igazságügyi vegyészszakértő szakvéleményében a nyomozati iratok

157. oldalán az 1.2; 1.3.1. és részben 2.4. szám alatti értékekre - a csekély mennyiség felső határán van, azt meg nem haladó mennyiség (III/1/b. tényállás). Ehhez kell hozzászámítani az e pontban le nem foglalt, valamint a III/1/a. pontban átadott, de ugyancsak le nem foglalt kábítószer mennyiségét, melyek értékesítésében a II. r. vádlott közreműködött. Az így átadott kábítószer tiszta hatóanyagtartalmát ezért becsléssel indokolt meghatározni, melynek szempontjai a következők voltak.

Ahogy arra a Fővárosi Ítéltábla már több határozatában rámutatott, a le nem foglalt, ezért vegyészszakértővel meg nem vizsgálható kábítószer hatóanyag-tartalmának megállapítása alapjául szolgáló becslést a Bűnügyi Szakértő és Kutató Intézet által kibocsátott I-II. számú táblázat mellékletében írt legalacsonyabb hatóanyag-tartalomra vonatkozó adatok alapulvételével kell elvégezni. Erre figyelemmel a III/1/a. pontban átadott 20 gramm speed, 130 db. extasy tableta, valamint a b./ pontban le nem foglalt 80 db. extasy tableta és 90 db. LSD bélyeg együttes hatóanyag-tartalma meghaladta a csekély mennyiség felső határát, de nem érte el a jelentős mennyiség alsó határát. Figyelembe véve a III/1/b. pontban lefoglalt, a csekély mennyiség felső határán levő mennyiséget, a **II. r. vádlott közreműködésével átadott kábítószer együttes hatóanyag-tartalma a jelentős mennyiség alsó határát nem éri el, annak mintegy fele.**

Egyebekben az elsőfokú bíróság a történeti tényállást helyesen állapította meg és indokolási kötelezettségének is helytállónak tett eleget, amikor nem csak felsorolta a II. r. vádlottat terhelő bizonyítékokat, hanem azokat összevetette egymással, illetve a II. r. vádlott védekezésével (10. oldal, 14-15. oldal). Ennek figyelembe vételével rögzítette azt a tényállásban, hogy a más ügyben gyanúsított a kábítószer megvásárlására vonatkozó megállapodást az első alkalommal II. r. vádlott jelenlétében kötötte meg, a kábítószert pedig mindkét alkalommal akként vette át, hogy az átadót II. r. vádlott 2004. év márciusában és április hó 22. napján is elkísérte (6. oldal utolsó, 7. oldal 1-3. bekezdés).

A Be. 351. § (1) bekezdése alapján a megalapozatlanság esetét kivéve a másodfokú bíróság a határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja, ha a fellebbezésben új tény nem állítottak vagy új bizonyítékokra nem hivatkoztak, amelyekre egyébként a Be. 323. § (3) bekezdése lehetőséget biztosít. A védő sem fellebbezésének írásbeli indokolásában, sem a másodfokú nyilvános ülésen nem hivatkozott olyan új tényre vagy bizonyítékokra, amely alapján szóba kerülhetett volna az elsőfokú bíróság által értékeltektől gyökeresen eltérő, II. r. vádlott felmentésére vezető tényállás megállapítása. II. r. vádlott felmentéséért bejelentett fellebbezés ezért nem alapos.

Az előbbi indokokra is figyelemmel az elsőfokú bíróság helyesen vont következtetést II. r. vádlott bűnösségére. Cselekményének minősítése a másodfokú bíróság által módosított tényállásra figyelemmel törvényes, mert az elsőfokú bíróság által rögzítettek alapján a cselekmény a Btk. 282/A. § (3) bekezdése szerint minősülő jelentős mennyiségű kábítószere elkövetett lett volna. Tekintettel arra,

hogy kétséget kizáró bizonyossággal nem volt megállapítható II. r. vádlott közreműködése ilyen mennyiségű kábítószer átadásában, ezért nem volt törvényes ok ezen minősítés alkalmazására. A módosított tényállás alapján a vádlott csak a csekély mennyiség felső határát meghaladó kábítószer átadásában működött közre, cselekménye ezért minősül a Btk. 282/A. § (1) bekezdése szerint.

Az elsőfokú ítélet 17. oldalának V. pontjában az elsőfokú bíróság azt is helyesen rögzítette, hogy a vádlott nem csupán passzívan jelen volt a kábítószer átadásánál, hanem aktívan is közreműködött abban. A másodfokú bíróság számára sem kétséges, hogy magatartása szándékerősítőleg hatott nem csak a kábítószer megszerzésénél - ez nem adna alapot a minősített eset megállapítására -, hanem az értékesítésében is. Utóbbi megállapítást támasztja alá az a körülmény, hogy II. r. vádlott a kábítószert átadó I. r. vádlottal „azonos oldalon” vett részt az átadást megelőzően folytatott tárgyaláson, majd mindkét alkalommal ugyancsak az átadóval jelent meg a kábítószer értékesítésekor.

Helyesen hivatkozott ugyanakkor a védő arra, hogy II. r. vádlott nem a feltételes szabadság próbaideje alatt követte el a bűncselekményt. Az időközben lefolytatott összbüntetésbe foglalási eljárás folytán nem volt mellőzhető ennek adataival kiegészíteni a tényállást. Ebből, valamint a II. r. vádlott által az alapítéletekben kitöltött szabadságvesztésből az volt megállapítható, hogy II. r. vádlott nemhogy feltételes szabadságra került volna, hanem 9 hónappal túltöltötte az összbüntetésként meghatározott 3 év 3 hónap 15 nap börtönbüntetést. Erre tekintettel a másodfokú bíróság mind a bűnösségi körülmények, mind a büntetés kiszabásánál alkalmazott rendelkezések köréből mellőzte az elsőfokú bíróságnak a feltételes szabadsággal kapcsolatos intézkedéseit.

Egyebekben az elsőfokú bíróság helyesen sorolta fel a büntetés kiszabása során irányadó körülményeket. Helyesen alkalmazta az enyhítő szakasz rendelkezéseit is figyelemmel a II. r. vádlott bűnsegédi minőségére. A Fővárosi Bíróság által kiszabott büntetés neme és mértéke törvényes, annak lényeges mérséklésére, enyhébb büntetési nem alkalmazására nincs törvényes indok. Ezért a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta a feltételes szabadságra vonatkozó rendelkezések mellőzésével. Megállapította, hogy II. r. vádlott a büntetésének legalább $\frac{3}{4}$ részének kitöltését követően bocsátható feltételes szabadságra (Btk. 47. § (2) bekezdés II. fordulat).

Budapest, 2008. év december hó 4. napján

Dr. Nehrer Péter s.k.
a tanács elnöke

Dr. Hrabovszki Zoltán s.k.
előadó bíró

Miszlayné dr. Lányi Éva s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő